

Dosarul nr. 2ra-1165/2020

prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Centru (jud. V. Holban)

instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud. I. Secieru, V. Mihaila, Iu. Cotruță)

ÎNCHEIERE

23 septembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Svetlana Filincova
Galina Stratulat
Iurie Bejenaru

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de Societatea cu răspundere limitată „Peters&Burg”,

în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Grigore Gonța împotriva Societății cu răspundere limitată „Peters&Burg”, intervenient accesoriu Pavel Ohrimciuc cu privire la încasarea salariului restant, a penalității de întârziere pentru reținerea salariului neachitat și a cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei din 02 iunie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care a fost respins apelul declarat de Societatea cu răspundere limitată „Peters&Burg” și admis apelul declarat de Grigore Gonța, a fost casată parțial hotărârea din 24 iunie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru cu emiterea în partea casată a unei noi hotărâri,

c o n s t a t ă:

La 30 iulie 2018 Grigore Gonța a depus cerere de chemare în judecată împotriva Societății cu răspundere limitată „Peters&Burg”, intervenient accesoriu Pavel Ohrimciuc cu privire la încasarea salariului restant, a penalității de întârziere pentru reținerea salariului neachitat și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că, SRL „Peters & Burg” a fost înregistrată la ÎS „Camera Înregistrării de Stat” la data de 10 octombrie 2013, fiindu-i atribuit numărul de identificare de stat codul fiscal xxxxx, cu sediul în mun. Chișinău, xxxxxx, cu genul de activitate indicat în statutul acestuia.

A relevat că, la 28 mai 2014, între pârât, reprezentată de fondatorul Dereveanco D. V., care activează în baza statutului societății, din numele căruia acționa în baza procurii din (08.04.2014, dl. Ohrimciuc Pavel) și reclamant, a fost încheiat contractul individual de muncă, potrivit căruia reclamantul a fost angajat/numit în calitate de administrator al SRL „Peters & Burg” cu un salariu de 1 200 de dolari SUA lunar, care potrivit p. 5.3. din contract, salariul reclamantului se plătește nu mai târziu de data de 10 a fiecărei luni.

A indicat că, la 21 februarie 2018, din motive necunoscute, a fost eliberat din funcția de administrator al SRL „Peters & Burg” fără a i se achita de către angajator diferența restantă la salariul stabilit, care constituie în total suma de 322 118,04 lei.

A menționat că, potrivit extrasului din contul bancar al cărui titular este, eliberat de BC „Moldova Agroindbank” SA pentru perioada 25 mai 2014- 30 martie 2017 se atestă cu certitudine neplata integrală a salariului de 1 200 de dolari SUA

lunar stabilit în contractul individual de muncă încheiat cu societatea pârâtă, iar potrivit acestuia se atestă clar sumele transferate de pârât cu titlu de salariu, nefiind transferat integral salariul stabilit pe lună în mărime de 1200 de dolari SUA.

A relatat că, la data de 18 mai 2018, a depus o sesizare la Inspectoratul de Stat al Muncii, prin care a solicitat intervenția organului de resort dispunerea unei verificări asupra cazului de neachitare a diferenței de salariu de către pârât SRL „Peters & Burg”.

A indicat că, prin scrisoarea Inspectoratului de Stat al Muncii nr. G-697/18 din 05 iunie 2018, a fost informat că, la întreprinderea în cauză nu s-a achitat salariul de care ar fi trebuit să beneficieze integral conform contractului individual de muncă încheiat la 28 mai 2014. Conform acestui contract încheiat, salariul a fost negociat în sumă de 1200 de dolari SUA lunar, însă pentru perioada 28 mai 2014 – 31 decembrie 2014 i-a fost calculat 4 000 de lei lunar, pentru anul 2015 -7000 de lei lunar, pentru perioada 01 ianuarie 2016 -30 aprilie 2017 - doar 9000 de lei lunar, prin ce s-a admis încălcarea prevederilor art. 10 alin. (2) lit. h), art. 142 alin. (1) din Codul muncii.

A reiterat că, Inspectoratul de Stat al Muncii, directorului SRL „Peters & Burg”, Igor Potînga i-a fost întocmit proces-verbal de control cu prescripția de a se achita față de el datoria la plata salariului, adică diferența de sumă din salariul negociat conform contractului individual de muncă din 28 mai 2014 salariul achitat până la 30 aprilie 2017. Concomitent se arată în scrisoare că în privința SRL „Peters & Burg” a fost întocmit proces-verbal cu privire la contravenție în baza art. 55 alin. (1) lit. g) art. 57 alin. (1) din Codul contravențional cu înaintarea acestuia spre examinare Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani.

În vederea soluționării litigiului pe cale amiabilă, reclamantul a expediat o reclamație în adresa pârâtului la data de 14 iunie 2018, cu solicitarea de a i se achita diferența restantă la salariu. Prin răspunsul pârâtului recepționat la 25 iunie 2018 a fost informat că pârâtul nu are careva restanțe față de el și că în ziua concedierii i s-ar fi achitat total îndemnizațiile și plățile convenite potrivit legislației muncii, răspuns care îl consideră abuziv și implică încălcarea drepturilor sale.

A susținut că, din cauza pârâtului, care nu și-a onorat obligația legală stabilită în art. 10 alin. (2) Codul muncii de a i se achita integral salariul în termenul stabilit în contractul individual de muncă încheiat la 28 mai 2014, reținând plata salariului ce i se cuvine până în prezent, motiv din care prin prisma dispozițiilor art. 330 alin. (2) din Codul muncii, pârâtul urmează să-i achite suplimentar la restanța salarială, pentru fiecare zi de întârziere - 0,3 la sută din suma restantă la salariu de 322118,04 lei ce constituie suma de 966,35 de lei.

A considerat că, odată ce solicită suma de 322118,04 lei cu titlu restanță la plata salariului, având în vedere că salariul conform contractului se plătește nu mai târziu de data de 10 a fiecărei luni, penalitatea urmează a fi calculată începând cu data de 10 aprilie 2017, pentru că la această dată se înregistrează restanță la plata salariului în mărime totală de 322118,04 lei, iar pentru perioada 10 aprilie 2017 – 27 iulie 2018, penalitatea constituie în accepțiunea reclamantului suma în mărime de 456119, 14 lei, care urmează a fi încasată de la societatea pârâtă SRL „Peters & Burg”.

A solicitat Grigore Gonța încasarea de la SRL „Peters & Burg” în beneficiul său restanță la plata salariului în mărime de 322 118,04 lei și penalitatea de întârziere în mărime de 456 119,14 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea din 24 iunie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru a fost admisă parțial acțiunea depusă de Grigorie Gonța și a fost încasat din contul SRL „Peters & Burg” în beneficiul lui Grigorie Gonța, salariul restant în mărime de 322 118,04 lei și cheltuieli de judecată în mărime de 4 000 de lei, în total suma de 326 118,04 lei. A fost încasată din contul SRL „Peters & Burg” în beneficiul statului taxa de stat în mărime de 9 663,54 de lei. A fost aplicat sechestrul asupra bunurilor mobile a SRL „Peters & Burg” în scopul garantării executării hotărârii în limita valorii acțiunii în mărime de 326 118,04 lei. În rest, acțiunea a fost respinsă, ca neîntemeiată.

Nefiind de acord cu hotărârea primei instanțe, la 22 iulie 2019, SRL „Peters & Burg”, reprezentat de avocatul Larisa Volghin, și Gonța Grigore au depus cereri de apel nemotivate împotriva hotărârii din 24 iunie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Centru.

Prin decizia din 02 iulie 2020 a Curții de apel Chișinău a fost respins apelul declarat de SRL „Peters&Burg”, reprezentat de avocatul Larisa Volghin, a fost admis apelul declarat de Grigore Gonța, a fost casată parțial hotărârea primei instanțe în partea în care au fost respinse pretențiile cu privire la încasarea penalității de întârziere cu emiterea în această parte a unei noi hotărâri de admitere parțială a pretenției cu privire la încasarea penalității de întârziere și a fost încasat în beneficiul lui Grigore Gonța de la SRL „Peters&Burg” suma de 456 119 lei, penalitatea de întârziere pentru reținerea salariului neachitat pentru perioada 10 aprilie 2017-26 iulie 2018, în rest pretenția lui Grigore Gonța cu privire la încasarea penalității de întârziere și compensarea cheltuielilor de judecată au fost respinse.

Pentru a decide astfel, instanța de apel a stabilit că la 28 mai 2014 a fost încheiat contractul individual de muncă între SRL „Peters & Burg”, în persoana participantului Dereveanko Dmitrii, acționând în baza statutului denumit angajator și Gonța Grigore denumit în continuare administrator, potrivit căruia Gonța Grogore a fost numit în funcția de Director al SRL „Peters & Burg”, pentru care urma să fie remunerat potrivit pct. 5.1 din contractul supra indicat în mărime de 1 200 de dolari SUA lunar, care urma să fie achitat cel târziu la data de 10 a fiecărei luni (f. d. 9-14 vol. I).

A mai stabilit instanța de apel că la 18 mai 2018 Grigore Gonța s-a adresat cu o sesizarea către Inspectoratul de Stat al Muncii, prin care a solicitat intervenția instituției întru înlăturarea încălcărilor cu privire la restanța salarială cu recalcularea și achitarea deplină a salariului (f. d. 26).

Prin răspunsul Inspectoratului de Stat al Muncii nr. G-697/18 din 05 iunie 2018 s-a stabilit că SRL „Peters & Burg” nu i-a achitat lui Grigore Gonța salariul integral conform contractului individual de muncă încheiat la data de 28 mai 2014, potrivit căruia salariul a fost negociat 1200 de dolari SUA lunar, însă pentru perioada 28 mai 2014 – 31 decembrie 2014 i-a fost calculat 4 000 de lei lunar, pentru anul 2015 - 7000 de lei lunar, pentru perioada 01 ianuarie 2016 – 30 aprilie 2017 - doar 9000 de lei lunar, prin ce s-a admis încălcarea prevederilor art. 10 alin. (2) lit. h), art. 142 alin. (1) din Codul muncii.

De asemenea, instanța de apel a stabilit că, Inspectoratul de Stat al Muncii a indicat în răspunsul nominalizat că directorului SRL „Peters & Burg”, Igor Potînga i-a fost întocmit proces-verbal de control cu prescripția de a se achita față de reclamant datoria la plata salariului, adică diferența de sumă din salariul negociat conform contractului individual de muncă din 28 mai 2014 și salariul achitat până la 30 aprilie 2017 și efectuarea recalculării indemnizației de concediu pentru perioada de 28 mai 2014 – 20 aprilie 2017, fiind indicat că, în privința SRL „Peters & Burg” a fost întocmit proces-verbal cu privire la contravenție în baza art. 55 alin. (1) lit. g) art. 57 alin. (1) din Codul contravențional cu înaintarea acestuia spre examinare Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani.

Astfel, Colegiul instanței de apel a aplicat prevederile art. 128 alin. (1), art. 135 alin. (2) și art. 142 alin. (1) lit. b) Codul muncii și a conchis că prima instanță corect a admis pretenția lui Grigore Gonța cu privire la încasarea salariului restant în mărime de 322118,04 lei.

Totodată, instanța de apel a considerat greșită soluția primei instanțe cu privire la respingerea pretenției privind încasarea penalității de întârziere. Or, art. 330 alin. (2) Codul muncii prevede că, salariatului i se plătește suplimentar pentru fiecare zi de întârziere 0,3 la sută din suma neplătită în termen doar în cazul existenței vinei angajatorului ca o condiție obligatorie prevăzută de lege pentru angajarea răspunderii patrimoniale indicate. Angajatorul care nu și-a executat obligațiile prevăzute de lege și de contractul individual de muncă este prezumat în culpă, fiind apărât (eliberat) de răspundere numai dacă dovedește că a fost împiedicat să execute prevederile contractului printr-o cauză care nu-i poate fi imputată. Circumstanțele respective se vor constata în fiecare caz aparte, reieșind din probele prezentate.

La caz, Colegiul judiciar a reținut că, deși angajatorul SRL „Peters & Burg” a admis restante la plata salariului, nu a justificat nici într-un fel imposibilitatea sau motivele care au stat la baza încălcării legislației muncii în partea ce ține de achitarea salariului convenit în termenul stabilit în contractul individual de muncă.

Astfel, instanța de apel a considerat necesar de a admite parțial pretenția cu privire la încasarea sumei de 456 119,14 lei, cu titlu de penalitate de întârziere pentru reținerea salariului neachitat pentru perioada 10 aprilie 2017-26 iulie 2018. În rest, pretențiile lui Gonța Grigore împotriva „Peters & Burg” SRL privind încasarea penalității de întârziere, instanța de apel le-a respins ca fiind neîntemeiate.

La 06 iulie 2020 SRL „Peters & Burg” a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea deciziei instanței de apel și a hotărârii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărâri de respingere integrală a acțiunii.

În motivarea recursului a indicat că nu este de acord cu decizia instanței de apel și hotărârea primei instanțe, le consideră neîntemeiate, ilegale și fără suport juridic.

Astfel, instanțele inferioare de judecată greșit și arbitrar au apreciat probele existente la materialele cauzei, nu au constat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea justă a cauzei, au admis încălcări ale normelor de drept material și procedural.

A susținut că instanța de apel greșit a aplicat prevederile art. 330 alin. (2) Codul muncii, deoarece la caz nu este dovedită vina angajatorului în neplata salariului. Mai mult coeficientul de 0,3% al penalității din art. 330 alin. (2) Codul

muncii a fost introdus prin Legea nr. 157 din 20 iulie 2017, în vigoare din 18 august 2017, anterior fiind de 0,1%.

Prin notificarea din 17 iulie 2020, Curtea Supremă de Justiție în conformitate cu art. 439 alin. (2) CPC a expediat intimatului copia recursului și l-a înștiințat despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. La 13 august 2020 intimatul Grigore Gonța a depus referință la recursul declarat de SRL „Peters&Burg”, prin care a solicitat de a fi considerat drept inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului atestă că la 04 iunie 2020 SRL „Peters&Burg” a luat cunoștință de decizia Curții de Apel Chișinău din 02 iunie 2020 (f.d. 123).

Astfel, recursul declarat la 06 iulie 2020 de către SRL „Peters&Burg” este depus în termenul legal.

La 22 septembrie 2020 SRL „Peters&Burg” a depus cerere de amânare a ședinței de judecată numită pentru 23 septembrie 2020 pe motivul prezentării materialelor suplimentare.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că cererea de amânare este neîntemeiată deoarece, cererea de recurs a fost depusă la 06 iulie 2020, ședința de judecată a fost numită inițial pentru 09 septembrie 2020, apoi amânată pentru data de 23 septembrie 2020, prin urmare, SRL „Peters&Burg” a avut suficient termen de a face cunoștință cu materialele cauzei și de a prezenta materiale suplimentare.

Mai mult ca atât, în conformitate cu art. 442 alin. (1) din Codul de procedură civilă, judecând recursul declarat împotriva deciziei date în apel, instanța verifică, în limitele invocate în recurs și în baza referinței depuse de către intimat, legalitatea hotărârii atacate, fără a administra noi dovezi.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de SRL „Peters&Burg” nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Astfel, în sensul dat, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că potrivit jurisprudenței CEDO, recursul trebuie să fie efectiv, adică să fie capabil să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Asito vs Republica Moldova, 10 iulie 2010, Meyer vs Germania, 22 martie 2016), însă motivele recursului, invocate în speță sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, care au fost apreciate corespunzător.

Astfel, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de SRL „Peters&Burg” ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, 431 alin. (2), 433 lit. a) și 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de Societatea cu răspundere limitată „Peters&Burg” se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Svetlana Filincova

Judecătorii

Galina Stratulat

Iurie Bejenaru